

איך מחשבים מחצית השקל

מתוך הארכיון של מתימן יבוא (my1.co.il)

החישוב נעשה לפי מחיר הכסף ב-תשע"ב

זכר למחצית השקל נותנים למוסדות מתימן יבוא!

זכר למחצית השקל, לפי מחירי הכסף בעולם, הוא 40 ש"ח לנפש,

לפי מספר הנפשות, יש מחמירים לתת גם לזכות עובר

שווי מחצית השקל כיום

(הרב יהודה עמיחי)

כיצד מחשבים את מחצית השקל? מה השווי כיום? כיצד יש לנהוג למעשה בנתינת מחצית השקל?

בס"ד שבט תשע"ב

מחצית השקל לשנת תשע"ב

א. לפי השקלים

נחלקו המפרשים האם השקל בימינו משקלו 14.6 גרם כסף (דעת רש"י) או משקלו 17 גרם כסף (דעת הרי"ף). הרמב"ן מספר שתחילה סבר כדעת הרי"ף ואולם כשעלה לארץ ובדק את שקלי הארץ מצא כדעת רש"י שהשקל משקלו 14.6 גר' כסף. יש לציין שבחפירות והתגליות שמצאו בתקופה האחרונה נמצאו מטבעות של שקל ובכולן המשקל הוא כדעת רש"י (עיין בספר מערות במדבר יהודה).

השו"ע (ח"מ פ"ח סעי' א, יו"ד סי' ש"ה סעי' א) הכריע כדעת הרי"ף שהשקל הוא הגדול יותר ומשקלו 17 גר'.

העולה שמחצית השקל הוא 8.5 גר' כסף.

ב. משקל השעורה

יש המודדים את השקל על פי משקל השעורה, כאשר השקל הוא 384 שעורות, וכאן נשאלת השאלה מה משקל השעורה, יש שמדדו אותה לפי 0.05 גרם, ולפי הסבר זה יוצא ששקל הוא 19.2 גר', ואם אנו שוקלים את השעורה של ימינו הרי משקלה 0.04 גר' וממילא השקל הוא 15.36 גר'.

מחצית השקל לפי מדידות אלו הוא 9.6 גרם, או 7.68 גרם.

ג. להלכה

להלכה מחצית השקל בדיני תורה הוא 9.6 גר' כסף (פדיון הבן). ואילו בדברים שהם זכר או דרבנן אפשר להסתפק שמחצית השקל היא 8.5 גרם כסף כפי משקל השקל שנפסק בשו"ע. (עיין מדות ושעורי תורה עמ' תצ).

ד. המציאות

בתאריך כא שבט תשע"ב, מחיר גרם כסף היה 1.086 דולר.

מחצית השקל 9.6 גרם מחצית השקל 8.5 גרם

מחצית השקל בדולר	10.425 דולר	9.231 דולר
מחצית השקל בשקלים (לפי שער יציג 3.736)	38.948 ₪	34.487 ש"ח
מחצית השקל כולל מע"מ	45.18 ₪	40 ש"ח

יש להעיר שעל פי המציאות בעולם (המהפכות והנפט) ערך הכסף והזהב משתנה במהירות, כמו כן הדולר יש בו תנודות רבות. על כן יש לעקוב אחר המציאות ולעשות את החישוב לפי תאריך נתינת מחצית השקל, כל החשבונות המופיעים כאן הם נכונים לתאריך כב שבט תשע"ב.

כתבנו את ערכי מחצית השקל האמיתי, למהדרין במצוות ורוצים לקיים את זכר למחצית השקל כפי שנהג בזמן שבית המקדש קיים. אבל יש ההידור לנתינת מחצית שקל במשקל של תורה כתב המ"ב (באור הלכה תרצ"ד ד"ה ויש) שזה רק למי שעזרו הקב"ה שיכול ליתן, אבל מי שמתקשה והמחיר גבוה יתן ג' מטבעות של חצי שקל.

*** ערך הפרוטה נכון (כב שבט תשע"ב) הוא 10.14 אגורות, ובתוספת מע"מ ערכו 11.77 אגורות. על כן אין לפדות מעשר שני רק על מטבע של חצי שקל, יש לשים לב לא לפדות על מטבע של 10 אגו'.

בזמן שבית המקדש היה קיים, מצות עשה על כל אדם מישראל ליתן מחצית השקל בכל שנה ושנה, להקריב מהם כל קרבנות הציבור במקדש, עולות התמיד והמוספים והנסכים והמנחות והקטרת וכו'. וצריך להביא הקרבנות בכל השנה מן התרומה של אותה שנה ולא של שנה אחרת

והכל בכלל מצוה זו, אפילו עני המתפרנס מן הצדקה ח"ב. אם אין לו, הוא לווה מאחרים או שואל מהם משכון וממשכנו, או מוכר כסות שעל כתפו ונותן מחצית השקל כסף, שנאמר (שמות ל): הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהֵדֵל לֹא יִמְעִיט מִמִּחְצִית הַשֶּׁקֶל וגו'

והכל בכלל מצוה זו, אפילו עני המתפרנס מן הצדקה ח"ב. אם אין לו, הוא לווה מאחרים או שואל מהם משכון וממשכנו, או מוכר כסות שעל כתפו ונותן מחצית השקל כסף, שנאמר (שמות ל): הַעֲשִׂיר לֹא יִרְבֶּה וְהֵדֵל לֹא יִמְעִיט מִמִּחְצִית הַשֶּׁקֶל וגו'

ואינו נותנו בפעמים רבות, היום מעט ולמחר מעט, אלא נותנו כולו כאחת, בפעם אחת. וכשהוא נותן מחצית השקל, הוא נותן מטבע של כסף שמשקלו לא פחות ממאה וששים גרעיני שעורה. ולאחר שהוסיפו שתות על המשקל, משקלו - מאה תשעים ושנים גרעיני שעורה

כל שקלי התרומה שמכל ישראל היו צריכים לבוא לבית המקדש עד לראש חודש ניסן שבכל שנה. לפי שבראש חודש ניסן היו תורמין מן הלשכה שכל השקלים באים לשם, ומוציאים משם כדי לקנות הקרבנות משקלים חדשים שנאמר (במדבר כח): זאת עלֹת חֲדָשׁ בְּחֻדְשׁוֹ - אמרה תורה, חֲדָשׁ וְהֵבֵא קֶרֶבֶן מִתְּרוּמָה חֲדָשָׁה. וצריך שיהא לכל ישראל חלק באותם הקרבנות שבאים לכפר על כל ישראל לפיכך התחילו בראש חודש אדר להשמיע על השקלים, כדי שיכין כל אחד ואחד מחצית השקל שלו, ויתנו כל ישראל את שקליהם בעונתם. בחמשה עשר באדר, ישבו השולחנים בכל עיר ועיר ותובעים בנחת; ומי שלא נתן, עדין אין כופין אותו ליתן. בחמשה ועשרים ישבו במקדש לגבות, ומכאן ואילך כופין את מי שלא נתן - עד שיתן

ותקנו חכמים, שבשבת הסמוכה לאדר, או בשבת שחל בה ראש חודש אדר, יהו קורין בתורה בפרשת שקלים. לפי שבשבת כל העם נאספים לבתי כנסיות ובתי מדרשות ושומעים את הקורא בתורה, נמצא שקריאה זו בפרשת שקלים היא ההכרזה הראשונה על מצוה זו לעשותה בעונתה

ועכשיו שאין בית המקדש קיים ואין לנו קרבנות וגם מצות מחצית השקל אינה נוהגת, אף על פי כן אנו קורין בתורה בפרשה זו במועדה, כדי שתחשב לנו הקריאה בתורה כאילו קיימנו את המצוה בפועל, ככתוב (הושע יד): וְנִשְׁלָמָה פְּרִים - שְׁפָתֵינוּ. עוד טעם, לפיכך צווינו חכמינו לקרוא בפרשת שקלים במועדה, גם בזמן הזה - מהרה יבנה המקדש, ויהיו המצוות סדורות בידינו

וחביבה מצוה זו על ישראל, כי ממנה לומדים לאהבה את כל אחד מישראל אהבה גדולה שהרי כולם שוים לפני הקדוש ברוך הוא, והגדולה שבעבודות המקודשות, אלו קרבנות הכפרה, נעשית על ידי כל ישראל בשוה, ואין עני ואין עשיר לפני המקום ולא קרוב ורחוק אלא הכל קרובים, וקרבת כולם עולה לריח ניחוח לפניו, לכפר עליהם על כל עוונותיהם

שבת שקלים בבית הכנסת

שבת שקורין בה פרשת שקלים, אם היא חלה בסוף ימי שבט מוציאים בבית הכנסת שני ספרי תורה; באחד קורין בפרשת השבוע שבעה אנשים, ובשני קורא מפטיר בפרשת 'כי תשא' שבה נאמרה מצות מחצית השקל. ואם שבת זו היא ראש חודש אדר - מוציאים שלשה ספרים; באחד קורין בפרשת השבוע ששה אנשים עד סוף הפרשה, בשני קורא השביעי בסדר פינחס מענין ראש חודש, ובשלישי קורין 'כי תשא' מענין מחצית השקל

ואף על פי שקורין בתורה בשנים או בשלש פרשיות משנים או משלשה ענינים, אין מפטירין בנביא אלא מענין אחד, מענין של שקלים בלבד, במעשה של יהוידע הכהן והואש המלך שעל ידם נדב העם לבדק הבית (מלכים - ב יא), שלעולם מפטירין בנביא מענינה של הפרשה האחרונה שקראו בה. פרשת השבוע מפני שהיא תדירה, קורין בה ראשונה. פרשת מוספי החדש שהיא תדירה יותר מפרשת שקלים, וקורין אותה כמה פעמים בשנה, נקראת אחריה; פרשת שקלים שאינה נקראת אלא פעם זו בלבד, נקראת בסוף

הרי שאמרנו למעלה, הטעם שמוציאין שני ספרים ולא גוללין מפרשה לפרשה בספר אחד - מפני טורח הציבור; ובדין היה שבשבת שקלים לא יהיו מוציאין אלא ספר אחד, כיון שפרשת השבוע קרובה תמיד לכי תשא, אף על פי כן כבר פשט המנהג להוציא ב' או ג' ספרים גם בשבת שקלים

מנהג בהרבה קהילות אשכנז לומר בבית הכנסת 'ויצרות' בשחרית ובמוסף של שבת שקלים, ובקהילות אחרות אומרים רק במוסף ואין אומרים בשחרית, וישנם נוהגים לומר 'ויצרות' בשבתות אלה לאחר חזרת הש"ץ ולפני קריאת התורה, ואולם בקהילות ספרד אין אומרים בהן 'ויצרות' כלל

מקדים רפואה למכה

למה פרשת 'שקלים' קודמת לפרשת 'זכור'?

אלא שכבר נאמר למעלה בענין זה, לפיכך קורין במצות מחצית השקל בשבת הסמוכה לאדר, לפי שבאחד באדר היו משמיעין על השקלים לתרום אותם בעונתם; אבל דבר זה גופא טעון הסבר, למה משמיעין על השקלים באחד באדר, והלא בחדש אדר יש עוד מצוה של זכר מחית עמלק, ומצות מחית עמלק נאמרה לישראל קודם מצות מחצית השקל?

לתת מחצית השקל כופר נפש, כדי להקדים רפואה למכה

'אמר ריש לקיש: גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שעתידי המן לשקול שקלים על ישראל (וְנִשְׁלָמָה פְּרִים כְּכֹר כֶּסֶף אֲשֶׁקוּל על ידי עֲשֵׂי הַמְּלָאכָה לְהִבְיָא אֶל גִּנְיָ הַמֶּלֶךְ - אסתר ג), לפיכך הקדים שקליהן לשקליו. והיינו דתנן: 'באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים'

'וצריכין ישראל לתת שקליהם לפני שבת זכור. ואסור לומר עליהם 'לשם כופר', אלא 'לשם נדבה'

כופין על השקלים

למה ממשכנים וכופים על מחצית השקל?

משישבו במקדש, (בעשרים וחמשה באדר) התחילו למשכן את ישראל על שקליהם כדי שיהיו קרבנות ציבור קרבין מהם. משלו משל: למה הדבר דומה? לאחד שעלתה לו מכה ברגלו, והיה הרופא כופתו ומחתך ברגלו בשביל לרפאותו; אף כך אמר הקדוש ברוך הוא

יתמשכנו ישראל על שקליהם כדי שיהיו קרבנות ציבור קרבין מהם; מפני שקרבנות ציבור מרצין ומכפרין בין ישראל לאביהם שבשמים

מחצית השקל דוקא

למה צִוְּתָה תורה מחצית השקל ולא שקל שלם?

לפי שהשקלים באים לכפר על עוון העגל, ולא היו ישראל בעוון זה אלא מחצית היום בלבד, משש שעות של יום הארבעים לעליית משה לשמים, ועד הערב. אמר הקדוש ברוך הוא: אותן שש שעות שהייתם עובדים לעבודה זרה ומתפרנסים משלי - עליכם להחזיר לי פרנסתכם מאותן השעות לשם עבודתי. לכך אמרו חכמים: 'לפי שחטאו במחצית היום, לפיכך יתנו מחצית השקל'

וחכמי ישראל האחרונים מצאו בענין זה שאמרה תורה מחצית השקל ולא שקל שלם, רמזים שונים וגלו בו טעמים הרבה, זה אומר כך וזה אומר כך ודברי כולם עולים בקנה אחד לאהבה את ה' וליראה אותו

למה מחצית השקל? בא לרמוז לאדם שידע תמיד שכל עבודתו שהוא עובד את אלקיו - הלואי שיגיע לכדי מחצית העבודה ממה שיש בכחו לעבוד, ולא ירום לבבו לומר עבדתי את ה' בכל כחי. ואפילו כשאדם מדמה בנפשו שנותן כחו ויגיעו ומוסר את נפשו לה', אין זה אלא 'מחצית השקל' (שקל - גימטריא נפש) בלבד

לפי שהשקלים האלה באים לכפר על מעשה העגל, והואיל והנשים לא חטאו בעגל והאיש בלי אשה אינו אלא חצי גוף, לכן די לכל אחד במחצית השקל

עוד רמז, לכך אמרה תורה להביא מחצית השקל לכפרה, לפי שאין הכפרה אלא על מחציתו של האדם ואילו מחציתו השניה טהורה היא תמיד ואינה נפגמת לעולם ומשום כך גם אינה צריכה כפרה

האדם עשוי שרש וענף. שרשו בשמים הוא - הנשמה הטהורה שנתנה באדם והיא חצובה מגבוי מרומים, והיא נשארית בטהרתה לעולם; וענפיו על הארץ - הם כחות הנפש הנגלים וכלי המעשה, וכל פגם שהאדם פוגם בחטאיו, אינו פוגם אלא בענפים אלה שהוא מפרידם משרשם שלמעלה. וכשהאדם חוזר בתשובה מחטאיו, אינו צריך אלא לחבר שוב את הענפים עם השרש העליון, להעלות כחותיו וכל מעשיו ולקרבם אל כיסופי הנשמה

לפיכך נאמר בפרשת שקלים כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ופרשו חכמים כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ - שא את ראשם, זקוף קומתם! היינו, הרם מעשיהם אל שרש נשמתם ויעשו שלמים כבתחילה. לא בריה חדשה הם צריכים להבראות אחר החטא, שכן המחצית שבהם חיה וקִיְּמַת טהורה ובריאה היא תמיד, אין צריכין לתת לכופר נפשם אלא מחצית השקל בלבד, ועם המחצית הזו יהיה שקלם שהם נשקלים לפני המקום, שקל שלם

הוא שיסד הפיטן: 'ושקל אשא בבית נכון ונשא' (יוצר לפרשת שקלים), כלומר, אם נביא עתה מחצית השקל הזה, כבר יהיה בידינו שקל שלם, להראות בו את פני ה' אלקינו. לכך אמר 'ושקל אשא' ולא 'מחצית השקל אשא'

ודבר זה חזיק הוא לשב בתשובה, שהתורה אומרת לו: דע, כי לעולם אתה מקושר בנפשך עם הזכות הטהורה, ואין בכח החטא לפגום בך כולך אלא במקצת ממך בלבד. תקן את המקצת הזו, ונמצאת מתוקן בכל כולך!

כופר מועט וכפרה מרובה

אמר רבי יהודה בר רבי סימון בשם רבי יוחנן: שלשה דברים שמע משה מן הקדוש ברוך הוא - והרתיע לאחוריו: כיון שאמר לו (שמות ל): ונתנו איש כפר נפשו, אמר משה: מי יוכל ליתן כופר נפשו?! - עור בעד עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו (איוב ב), ועדין אינו מגיע, שנאמר (תהלים מט): אֵח לֹא פָדָה יַפְדֶּה אִישׁ, לֹא יִתֵּן לְאַלְקִים כֶּפֶרוֹ, וַיִּקֶּר פְּדִיּוֹן נַפְשָׁם וגו', אמר לו הקדוש ברוך הוא: איני מבקש לפי כחי, אלא לפי כחם - זה יתנו וכו'

וכן בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא: צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי - אמר משה: מי יוכל להספיק לו קרבנות? ! וכו'. וכן בשעה שאמר לו הקב"ה: ונעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם - אמר משה: מי יוכל לעשות לו מקדש שישרה בתוכו?! וכו'. (במדבר רבה יב,ג)

ונתנו איש כפר נפשו - כששמע משה כן, נתירא וכו'. ר' יהודה בר אילעי אומר, אמר משה: מצינו שפדיון נפשו של אדם - ככר כסף, שנאמר (מלכים - א כ): ויהי זה נפשך תחת נפשו או ככר כסף תשקול

ר' יוסי אומר, ממוציא שם רע למד (משה), שנאמר (דברים כב): ונעשו אתו מאה כסף - ואנחנו הוצאנו שם רע ואמרנו אלה אלהיך ישךאל - כל אחד ואחד ממנו צריך ליתן מאה כסף!

ריש לקיש אמר, מן האונס למד, כתיב (שם): ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף - ואנו אנחנו הדיבור לא יהיה לך אלהים אחרים על פני (שמות כ) ועשינו עבודה זרה - כל אחד ואחד ממנו צריך ליתן חמשים כסף!

ר' יהודה בר' סימון אמר, משור נגח למד; שנאמר (שמות כא): אם עבד יגח השור, או אמה, כסף שלשים שקלים יתן לאדניו וגו' - ואנחנו המרגו כבודו בשור שנאמר (תהלים קו): וימירו את כבודם בתבנית שור - כל אחד ואחד מאתנו צריך ליתן שלשים שקל!

ידע הקדוש ברוך הוא מה בלבו של משה, אמר לו: חייך, לא ככר כסף, ולא מאה כסף ולא חמשים שקלים, ולא שלשים שקלים, אלא - זה יתנו כל העבר על הפקדים, מחצית השקל. (ילקוט שמעוני כי תשא)

מטבע של אש

אדם שעבר עברה חמורה ונתחייב ראשו למלכות, כלום יכול לפדות עצמו בממון? ואם יש פדיון בממון למי שנתחייב למלך בשר ודם, כלום יש פדיון בממון למי שנתחייב למלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא? ואם גם יתן לו פדיון בממון, שמא יתן מטבע קטן ויהא פדוי בו? מה ערך למטבע זה שיהא פדיונו פדיון? וישראל נתחייבו ראשיהם למלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ולא צוה עליהם הקב"ה אלא מחצית השקל בלבד!

נתקשה משה להבין דבר זה, כיצד יכול מטבע קטן זה להיות כופר נפש לאלה שהשתחוו לעגל ויאמרו לו, אלה אלהיך ישךאל אשר העלוך מארץ מצרים (שמות לב)?

'אמר רבי מאיר: כמין מטבע של אש הוציא הקדוש ברוך הוא מתחת כסא כבודו והראהו למשה ואמר לו: זה יתנו - כזה יתנו!'

לומר לך: יש לך אדם שנותן כסף וזהב הרבה ואינו מתכפר מחטאו כלום. אימתי? אם לא עשה תשובה ועדין הוא שוקע בחטא ונופל בו. החוטא - נופל הוא, וכספו וזהבו - נופלים הם כמוהו, ומושכים את העוון, במה יתכפר?

וכנגדו, יש לך אדם שנותן מטבע קטן לכופר נפשו ומתכפר בו מחטאו כפרה גמורה. אימתי? אם עקר עצמו מן החטא לגמרי והרי הוא שב בתשובה גמורה בכל לבו, ומתעלה בתשובתו הלך ועלה, ואפילו אותו מטבע שהוא נותן כפרו, ושהוא עשוי כסף מן הדומם המת הנמשך ויורד למטה - נעשה בידו של אש שהיא עולה למעלה; ואף מטבע זה, אפילו קטן הוא, הרי הוא עולה למעלה ומכפר עליו

ולא עוד, אלא שמטבע כזה, אם אדם נותנו בלב שלם ובהתלהבות של אש, הרי הוא גנוז מתחת לכסא הכבוד, שכך אמרו חכמים: 'גדולה התשובה שמגעת עד כסא הכבוד!'

לכך אמרו: זה יתנו - 'כזה יתנו'. מטבע של אש יתנו, מטבע קטן שהוא נותן מתוך נדיבות לב, בלב מלא אהבה עזה להקדוש ברוך הוא, שרשפיה רשפי אש - שלהבת י ה!

אחדות ישראל

כיון שאמרה תורה (שמות ל'): זה יתנו כל העבד על הפקדים מחצית השקל, למה צריך הכתוב לומר העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט? כלום היינו באים לחלק בין עני לעשיר במה שלא אמרה תורה לחלק?

לא דברה תורה אלא כנגד נדיבי הלב שבישראל שלכם עשיר במידת הנדיבות וכל אשר להם מבקשים לתת לכפר על נפשותיהם, אמרה תורה, עשירי לב אלה לא ירבו בנדבה, כי אם ירבו - צרי הלב אשר בעם לא יבואו אתם בנדבה כלל; שיאמרו, אין נדבה אלא מה שאדם נותן כל אשר יש לו, ונמצא העם מחולק לשנים, צרי הלב ורחבי הלב

לפיכך אמרה תורה, איש התרומות ועשיר הנדיבות, בזה הוא יראה נדיבותו, אשר יכלום כח נדיבותו ולא יתן לו פורקן אלא במחצית השקל בלבד, ועל ידי כן הוא פותח פתח של נדיבות לב לצרי הלב שלא ימעיטו, כי יאמרו, זו כל נדבתם של נדיבי הלב - אף אני בנדבה זו! ונמצא כל העם אחוזים ואחודים כולם במידה זו של נדיבות

הא למדת, שחביבה היא לפני המקום וטובה היא לכל ישראל, בין גדול ובין קטן, מצוה קטנה שישראל עושין אותה באחדות, ממצוה גדולה שעושין אותה הגדולים בלבד. שכן אמרה תורה העשיר לא ירבה, כדי שהדל לא ימעיט

גדול הרצון לעשות מצוה

יש נדיבות במעשה ויש גם נדיבות ברצון. בעוונותנו שאין בית המקדש, ובטלים הקרבנות, ומצות מחצית השקל אינה נוהגת, אף על פי כן מצות הקריאה בתורה בפרשת שקלים אינה בטלה. שכן עיקרה של מצות מחצית השקל היא לעורר את הנדיבות שבלב שיהא אדם מוכן למסור את מה שיש בידו כדי לעשות רצון בוראו. והשתדלות זו על נדיבות הלב לעולם נוהגת, והיא מתעוררת אצל האדם מישראל בשעה שהוא קורא בתורה בענין זה, או שומע מפי הקורא בתורה

ולא עוד, אלא שלפעמים גדולה ההשתוקקות להתנדבות, יותר מן ההתנדבות גופא. ואף שאין בידינו לנדב לעבודת בית המקדש, כיון שמשתוקקים לכך ומשתעשעים במצוה זו וקוראים בה בתורה, מעלה עלינו הכתוב כאילו קיימנו, ועל ידי כן גם נזכה לעשותה במהרה

בימינו

+ הוסף תגובה חדשה

תגובות: (צפה ב- תגובות בעמוד זה)

בטעינה...

+ שלח משוב

[מפת אתר](#) | [חזור למעלה](#) | [צור קשר](#) | [הזדמנות למוסדות מחינוך יבוא](#)

**זכות לימוד התורה בנוסח תימן ושימור המסורת והחייאת מורשת תימן
תעמוד לתורמים היקרים נאמני עדת תימן לברכה והצלחה ישועה ורפואה ומילוי כל משאלה.**

תרום בשמחה ללימוד ילדי תימן

להפקיד או העברה בנקאית לחשבון הת"ת: מבשר טוב, בנק מרכנתיל, סניף גאולה 635 ירושלים. מספר חשבון 55631

לפרטים נוספים להתקשר לטלפון [050-4148077](tel:050-4148077) תזכו למצוות עם שפע ברכה והצלחה.

אם יש בקשה מיוחדת לתפילת הילדים [שלחו הודעה](#). אפשר גם בווטסאפ [054-2254768](tel:054-2254768)

מתימן יבוא הישיבה המרכזית לבני עדת תימן. ירושלים רחוב תרמ"ב 6. טלפון: 02-5812531 דוא"ל: mtyavo@gmail.com email: פקס: 077-

4448207 חשבון בנק הדאר: 4874867

מבשר טוב - ת"ת לבני עדת תימן רחוב יחזקאל 46 ירושלים. גני ילדים רחוב ארץ חפץ 112 כניסה ב ירושלים.

דוא"ל: mtyavo@gmail.com email:

לייבסיטי - בניית אתרים